

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5Co/141/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1312213852
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Považan
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1312213852.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Považana a členov senátu JUDr. Milana Chalupku a JUDr. Janky Richterovej, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 25, zastúpeného advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., IČO: 36864421, so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, proti odporcovi: Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie č. 13, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 18. marca 2015, č.k. 45C/125/2012-350 a uzneseniam tohto súdu zo dňa 18. marca 2015 č.k. 45C/125/2012-345 a č.k. 45C/125/2012-348, a zo dňa 23. novembra 2015 č.k. 45C/125/2012-444 takto

r o z h o d o l :

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Odvolanie voči uzneseniam zo dňa 18. marca 2015, č.k. 45C/125/2012-345 a č.k. 45C/125/2012-348 **o d m i e t a**.

Napadnuté uznesenie zo dňa 23. novembra 2015, č.k. 45C/125/2012-444 **p o t v r d z u j e**.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa po spojení vecí (uznesenie zo dňa 15.5.2013 č.k. 45C/125/12-206) zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa voči odporcovi domáhal náhrady majetkovej škody po 175,- Eur a náhrady nemajetkovej ujmy po 553,20 Eur z titulu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Bratislava III v exekučnom konaní (vec pôvodne sp. zn. 45C/125/12, 45C/126/12, 45C/135/12, 45C/171/12.45C172/12 a 45C/182/12) a vo výške 175,- Eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 497,88 € (sp. zn. 45C/158/12). O náhrade trov konania rozhodol tak, že v konaní úspešnému odporcovi (§ 142 ods. 1 O.s.p.) náhradu trov konania nepriznal, nakoľko si ju neuplatnil.

Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že navrhovateľ v konaní nepreukázal splnenie všetkých zákonom stanovených predpokladov pre založenie zodpovednosti štátu za škodu, spôsobenú nesprávnym úradným postupom (ust. § 3 ods. 1 písm.a/,b/, § 5, § 6, § 9 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Z príslušných exekučných spisov síce zistil, že exekučný súd nerozhodol o návrhoch na zmenu súdneho exekútora do 30 dní, avšak v čase podania návrhov Exekučný poriadok neustanovoval lehotu na rozhodnutie o takomto návrhu a podľa intertemporálneho ustanovenia § 238 ods. 1 a 2 konania začaté pred 1.9.2005 sa dokončia podľa práva platného do 31.8.2005. Preto ak exekučný súd nerozhodol o zmene súdneho exekútora do 30 dní, nedopustil sa tvrdeného nesprávneho úradného postupu.

Nedôvodnosť návrhu vyvodil tiež z neunesenia dôkazného bremena v otázke vzniku škody. Dospel k záveru, že navrhovateľom vyúčtované režijné náklady nemožno považovať za škodu, keďže ide o náklady vynaložené na celkovú podnikateľskú činnosť navrhovateľa. K uplatnenej náhrade nemajetkovej ujmy prvostupňový súd uviedol, že navrhovateľ ani v tomto smere neunesol dôkazné bremeno, keď žiadnym spôsobom nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy a príčinnú súvislosť s tvrdeným nesprávnym úradným postupom súdu.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý z odvolacích dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 O.s.p. žiadal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 221 ods. 1 písm. f/, g/, h/ O.s.p. v celom rozsahu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Súdu prvého stupňa vyčítal prejednanie veci v neprítomnosti právneho zástupcu navrhovateľa, nakoľko vo veci neboli splnené podmienky podľa § 101 ods. 2 O.s.p., keď navrhovateľ riadne a včas požiadal z dôležitých dôvodov, ktorých existenciu preukázal priloženými listinnými dôkazmi, o zrušenie nariadeného pojednávania a vyslovil, že trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na predmetnom pojednávaní. Uvedeným postupom súdu došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti konania, keď navrhovateľ nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam a dôkazom odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal.

Opätovne navrhovateľ poukázal na skutočnosť, že sudcu, ktorému bola vec pridelená náhodným výberom na prejednanie a rozhodnutie veci, je potrebné z konania vylúčiť. Len samotná skutočnosť, že krajský súd nevzhladol dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Podľa navrhovateľa je tomu tak aj preto, že rozhodnutie krajského súdu o námietke zaujatosti je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach (napr. uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 17.10.2012, sp.zn. 11NcC/46/2012-24). Vzhľadom na navrhovateľom podanú ústavnú sťažnosť pre porušenie práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu, nebolo a nie je prípustné, aby sa pokračovalo v konaní, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. Z uvedeného dôvodu navrhovateľ napadol aj vecnú správnosť výroku o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania. Meritórne rozhodnutie veci vylúčeným sudcom pritom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj z dôvodu, že v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., proti ktorému je prípustné odvolanie.

V ďalšom navrhovateľ tvrdil, že vo veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. V situácii, kedy bolo vo veci potrebné vykonať dokazovanie listinami, založenými v exekučnom spise a za stavu, kedy sa odporca vôbec nevyjadril k podanej žalobe, mal súd navrhovateľovi umožniť uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým, ale aj právnym otázkam nastoleným samotným súdom v súvislosti s nesprávnym úradným postupom a výškou spôsobenej škody, a ak tak neurobil a vo veci s konečnou platnosťou meritórne rozhodol, porušil právo navrhovateľa na kontradiktórny súdny proces. Navyiac z odôvodnenia rozhodnutia nie je poznateľný pôvod listín, oboznámením ktorých bolo vykonané dokazovanie, t. j. či sa skutočne jednalo o listiny založené v exekučnom spise. Prvostupňový súd tiež ignoroval ust. § 153b O.s.p. a vo veci nerozhodol kontumačným rozsudkom, ktorého základom by bol navrhovateľom tvrdený skutkový stav, a to aj napriek tomu, že odporca na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu, nereagoval.

V časti nepriznanej náhrady majetkovej škody navrhovateľ označil napadnuté rozhodnutie za nepreskúmateľné a arbitrárne, keď z odôvodnenia rozhodnutia vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda navrhovateľovi nevznikla. Súdu vyčítal aj to, že napriek jedinečnosti skutkového základu v tomto konaní, súd prvého stupňa odôvodnil svoje zamietavé rozhodnutie úplne rovnakými dôvodmi, opísanými tými istými vetami ako v iných svojich rozhodnutiach, v ktorých vystupuje navrhovateľ a odporca, avšak v ktorých boli rozdielne skutkové okolnosti. Pri dodržiavaní práva navrhovateľa na odôvodnenie súdneho rozhodnutia nemožno ústavnoprávne akceptovať, že súd vytvára odôvodnenia rozsudkov formulárovým spôsobom.

Právym právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Nemôže byť teda ani tým, kto by znášal náklady spojené so správou pohľadávky, ktoré vznikli vykonaním nesprávneho úradného postupu. Navrhovateľ pritom chcel v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, navrhovateľa nepoučil podľa § 120 ods. 4 O. s. p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť a predložiť ďalšie dôkazy.

K návrhom uplatnenej náhrade nemajetkovej ujmy navrhovateľ uviedol, že súd žiadnym spôsobom nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj práv na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Za irelevantné označil úvahy súdu o tom, aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil, navyiac keď súdne rozhodnutia všeobecných súdov sú rovnocenné s rozhodnutiami rozhodcovských súdov, rovnako irelevantnými sú aj úvahy súdu o podstate a rozsahu podnikateľského rizika, ktoré nemožno pre existenciu čl. 2 ods. 2 Ústavy SR vzťahovať na možnosť vopred predpokladať porušovanie zákona štátnym orgánom a úvahy súdu o udržiavaní kontaktu súdneho exekútora, keď tento nemôže byť činný, kým nezíska poverenie na vykonanie exekúcie od súdu.

Odporca sa k podanému odvolaniu v súdom stanovenej lehote nevyjadril.

Odvolačí súd, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie navrhovateľa bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

V prejednávanej veci súd prvého stupňa svoje rozhodnutie založil na správne a dostatočne zistenom skutkovom stave veci, ktorý po právnej stránke správne posúdil a svoje úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil, aj náležite a presvedčivo odôvodnil (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Odvolačí súd sa plne stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, podľa ktorého navrhovateľ v konaní nepreukázal splnenie všetkých zákonom kumulatívne stanovených podmienok pre založenie objektívnej zodpovednosti odporcu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom súdu v exekučnom konaní v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase (existencia nesprávneho úradného postupu, vznik majetkovej škody, resp. nemajetkovej ujmy a kauzálny nexus medzi vzniknutou škodou a nesprávnym úradným postupom).

Za nesprávny úradný postup sa v zmysle ust. § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu, spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 31. 12. 2012 (ďalej len „zák. č. 514/2003 Z. z.“) považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Skúmanie existencie nesprávneho úradného postupu podľa zák. č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31. 12. 2010 nebolo viazané na výsledky vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti na prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, právoplatné rozhodnutie vydané v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že konajúci sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, majúceho za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatné rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, či právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Súd prvého stupňa bol preto v predmetnom konaní sám oprávnený posudzovať existenciu nesprávneho úradného postupu.

Z vykonaného dokazovania mal prvostupňový súd za preukázané, že o žiadosti navrhovateľa ako oprávneného na zmenu súdneho exekútora, bolo exekučným súdom rozhodnuté po uplynutí tridsaťdňovej lehoty od doručenia žiadosti. Uvedená skutočnosť však nezakladá nesprávny úradný postup súdu v podobe nevydania rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote podľa § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom v rozhodnom čase, nakoľko ako správne uviedol súd prvého stupňa, Exekučný poriadok v znení účinnom do 31. 08. 2005 neupravoval lehotu pre rozhodnutie o zmene súdneho exekútora v exekučnom konaní. Tridsaťdňovou lehotou pre rozhodnutie o takejto žiadosti bol

exekučný súd viazaný až v exekučných konaniach začatých po 1. septembri 2005 (viď ust. § 238 Exekučného poriadku), t. j. nie v danom prípade.

Súčasne súd prvého stupňa konštatoval, že návrhu navrhovateľa by nebolo možné vyhovieť, ani pokiaľ by alternatívne postup exekučného súdu, ktorý o zmene súdneho exekútora rozhodol po viac ako 6 mesiacoch, bol vyhodnotený ako zbytočné priesťahy v konaní, nakoľko navrhovateľ žiadnym spôsobom nepreukázal vznik majetkovej škody a príčinnú súvislosť medzi údajnou škodou a nesprávnym úradným postupom. Prvostupňový súd správne s poukazom na ust. § 17 zák. č. 514/2003 Z. z. uviedol, že poškodenému sa priznáva skutočná škoda, ako reálny úbytok na jeho majetkových hodnotách a ušlý zisk ako očakávané rozmnoženie majetkových hodnôt pri pravidelnom a škodovou udalosťou neovplyvnenom priebehu vecí. Zo spisu je pritom aj odvolaciemu súdu zrejmé, že navrhovateľ nepredložil žiaden relevantný dôkaz na preukázanie vzniku a výšky majetkovej škody, ktorá mu údajne mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom exekučného súdu. Obsah exekučného spisu pritom nepotvrdil ani vznik výdavkov navrhovateľa v súvislosti s urgenciami exekučného súdu. Naviac škoda, tak ako si ju vyčíslil navrhovateľ, t. j. paušálne vyčíslené administratívne výdavky, nemôže v žiadnom prípade odrážať skutočnú škodu vzniknutú navrhovateľovi v tomto konkrétnom prípade, ktorú by bolo možné aj riadnym spôsobom verifikovať. Odvolací súd je tiež toho názoru, že po podaní návrhu na zmenu exekútora v priebehu exekučného konania nemôže oprávnenému v súvislosti s nečinnosťou súdu vzniknúť škoda, nakoľko pôvodný exekútor je podľa zákona povinný vykonávať úkony exekučného konania až do zmeny v jeho osobe. Súd prvého stupňa vychádzal z podobného záveru, keď uviedol, že zmena súdneho exekútora nemohla ovplyvniť ani účel exekučného konania, ani nemohla mať bezprostredný vplyv na povinného.

Nakoľko navrhovateľ nepreukázal vznik skutočnej majetkovej škody, nemôže byť v danom prípade splnená ani tretia podmienka zodpovednostného vzťahu, ktorou je kauzálny nexus medzi nesprávnym úradným postupom a spôsobenou škodou.

Súd prvého stupňa vyhodnotil, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno ani v časti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy uplatnenej z dôvodu, že len samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v primeranej lehote nie je dostatočným zadosťučinením, vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom.

Skutočnosť, že právo na náhradu škody, spôsobenej nesprávnym úradným postupom, nie je absolútne, ale podlieha zákonným obmedzeniam, upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie, potvrdil už Ústavný súd Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp. zn. II. ÚS 467/08. K týmto predpokladom patrí v zmysle ust. § 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. z. preukázanie následkov, ktoré vznikli poškodenému v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci v súkromnom živote a spoločenskom uplatnení. U právnických osôb sa skúma predovšetkým dopad nesprávneho úradného postupu na dobrú povesť právnickej osoby, či neistota v plánovaní, rozhodovaní a problémy spôsobené vedeniu spoločnosti. Navrhovateľ síce tvrdil, že nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské postupy a zneistila ho v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať, avšak ani na podporu týchto (subjektívnych) tvrdení nepredložil žiadne dôkazy, čo prvostupňový súd správne vyhodnotil v jeho neprospech. Pokiaľ navrhovateľ v súvislosti s nárokom na nemajetkovú ujmu uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, uplatnil právo na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, odvolací súd len dopĺňa, že samotné porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov patrí výlučne do právomoci ústavného súdu. Všeobecný súd by preto nemohol v tomto konaní skúmať, či bolo porušené ústavné právo navrhovateľa a žiadne konanie, v ktorom bol konštatovaný priesťah v konaní sa nevedlo, resp. navrhovateľ túto skutočnosť netvrdil, ani nepreukázal. Naviac aj v prípade potvrdeného porušenia ústavných práv by navrhovateľ musel preukázať existenciu konkrétnej nemajetkovej ujmy, čo v danom prípade splnené nebolo.

Právne bezvýznamným je aj tvrdenie navrhovateľa, že mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom, nakoľko prostredníctvom vykonaného pojednávania chcel predložiť dôkazy o výške vzniknutej majetkovej škody, a to znalecký posudok, ktorého vypracovanie zabezpečil, nakoľko povinnosťou účastníka konania je podľa § 120 ods. 1 O.s.p. označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom navrhovateľ si túto povinnosť nespĺnil, keď na existenciu znaleckého posudku ani v návrhu na začatie konania nepoukázal a tento v priebehu prvostupňového konania (a ani v odvolacom konaní) súdu nepredložil.

Relevantnosť odvolacej námietky nestrannosti a zaujatosti konajúcej sudkyne vylučuje skutočnosť, že po postupe podľa § 16 ods. 1 O.s.p. bolo Krajským súdom v Bratislave ako nadriadeným súdom uznesením zo dňa 23. 10. 2012 č.k. 8NcC/332/2012-12 rozhodnuté, že zákonná sudkyňa JUDr.

Daniela Linetová nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania danej veci. Ani v odvolacom konaní druhostupňový súd nezistil žiadne iné skutočnosti spochybňujúce nestrannosť zákonnej sudkyne.

Navrhovateľ sa v tomto, podobne ako aj v iných odvolacích konaniach, odvoláva na dôvodnosť svojej žiadosti o odročenie pojednávania pred prvostupňovým súdom, nedodržanie podmienok pre pojednávanie v jeho neprítomnosti podľa § 101 ods. 2 O.s.p. a nemožnosť rozhodnutia o procesnom návrhu na prerušenie konania spolu s meritorným rozhodnutím veci. Z obsahu spisu je však zrejmé, že v predmetnej veci bol rozsudok súdu prvého stupňa vyhlásený verejne a ani žiadna žiadosť o odročenie pojednávania či procesný návrh na prerušenie konania zo strany navrhovateľa nebol konajúcemu súdu v danej veci doručený. Nedôvodná je aj námietka neoboznámenia navrhovateľa s vyjadrením odporcu k veci, nakoľko odporca na výzvu súdu, aby sa k veci vyjadril, nereagoval. Uvedené odvolacie dôvody nekorešpondujúce so skutkovými zisteniami v danej veci sú podľa odvolacieho súdu len odrazom veľkého množstva zhodných typových podaní navrhovateľa na súdy, v ktorých tento postupne stráca prehľadnosť.

Za neopodstatnenú považuje odvolací súd aj námietku navrhovateľa, že súd prvého stupňa odôvodňuje rozhodnutia v obdobných veciach „formulárovým spôsobom.“ Z úradnej činnosti je konajúcim súdom známe, že navrhovateľ podal na súdy množstvo žalôb, týkajúcich sa rovnakých účastníkov, s totožným skutkovým základom. Sám navrhovateľ všetky návrhy na začatie konania a nasledovné procesné návrhy odôvodnil identicky (t. j. „formulárovo“), pričom rozdiely sa týkajú iba označenia exekučných konaní, mien súdnych exekútorov a obdobia, po ktoré bol exekučný súd v omeškaní s rozhodnutím o návrhu na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, resp. návrhu na zmenu súdneho exekútora. Za tejto situácie nemožno súdu prvého stupňa vytýkať rovnaké, či obdobné odôvodňovanie vecí, pokiaľ vychádza zo správne zisteného skutkového stavu. Navyiac zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku nemožno vyvodiť, že by tento postup súdu prvého stupňa bol nezákonný.

Rovnako nedôvodnou je aj námietka arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, ktoré plne zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozsudku uvedeným v ust. § 157 ods. 2 O.s.p., a preto nemôže zakladať odvolací dôvod podľa § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. (odňatie možnosti konať pred súdom). Odvolaciemu súdu sa javia byť bez akéhokoľvek racionálneho základu aj tvrdenia navrhovateľa v tom smere, že z odôvodnenia rozhodnutia nie je poznateľné, či išlo o listiny (ktorými bolo vykonané dokazovanie) založené v exekučnom spise. Z obsahu spisového materiálu, ako aj z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že súd prvého stupňa skutkový stav zisťoval aj z pripojeného exekučného spisu Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 37Er/283/2005, ktorého oboznámenie požadoval samotný navrhovateľ. Inú skutočnosť nie je možné vyvodiť ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

Vzhľadom k vyššie uvedenému, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Napadnutým uznesením zo dňa 18. marca 2015, č.k. 45C/125/2012-345 súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania, ktorým tento žiadal konanie prerušiť až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o sťažnosti navrhovateľa, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd. Súd konštatoval, že o skoršom, obsahovo identickom návrhu už bolo právoplatne rozhodnuté uznesením konajúceho súdu zo dňa 22.4.2014 č.k. 45C/125/2012-285 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 18.12.2014 č.k. 6Co/572/2014-315; z rovnakých dôvodov považoval návrh na prerušenie konania za neopodstatnený podľa § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p., ako aj podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. Sťažnosť navrhovateľa nepovažoval v zmysle § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. za konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre výsledok tohto konania.

Navrhovateľ bez toho, aby sa vyporiadal so skutočnosťou, že Ústavný súd SR jeho sťažnosť odmietol pre nedostatok právomoci uznesením zo dňa 30. januára 2014 č.k. IV.ÚS/50/2014-11), celkom paušálne v odvolaní namietal neprerušenie konania z dôvodu podania ústavnej sťažnosti.

Súd prvého stupňa uznesením zo dňa 18. marca 2015, č.k. 45C/125/2012-348 tiež zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Okresného súdu Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010. Tu súd konštatoval, že navrhovateľ neprekázal existenciu konania pred Súdny dvorom

EÚ, a pokiaľ by aj takéto konanie prebiehali, nemohlo by mať význam pre rozhodnutie v prejednávanej veci. Predmetom konania na Okresnom súde v Prešove je náhrada škody pre porušenie práva Európskej únie, ktorého nároku sa domáha navrhovateľka, ktorá nie je účastníčkou v predmetnej veci.

Proti tomuto uzneseniu podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom namietal naplnenie odvolacích dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. a), b), c) a f) a § 221 ods. 1 písm. h) O. s. p., pre ktoré žiadal napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zmeniť a návrhu na prerušenie konania vyhovieť. Zastával názor, že opodstatnenosť návrhu na prerušenie konania spočíva v tom, že v konaní Okresného súdu Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010 bude zodpovedaná otázka, či postupu exekučného súdu v konaní o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie na základe právoplatného rozsudku rozhodcovského súdu je v súlade s komunitárnym právom. Predmetom konania, ktoré navrhovateľ navrhuje prerušiť, je náhrada škody za nesprávny úradný postup exekučného súdu pri vydávaní poverenia na totožnom podklade, ktorým bol právoplatný rozsudok rozhodcovského súdu. Zodpovedanie správnosti postupu exekučného súdu Súdny dvorom Európskej únie bude mať význam pre posúdenie postupu exekučného súdu v prejednávanej veci, s tým súvisiacim založením zodpovednosti Slovenskej republiky za škodu spôsobenú štátnym orgánom pri výkone verejnej moci. Podľa navrhovateľa teda je daný dôvod v zmysle § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. na prerušenie konania do skončenia konania o prejudiciálnych otázkach v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C /6/2010. Odvolateľ preto navrhol zmenu napadnutého uznesenia súdu prvého stupňa a vyhovieť návrhu na prerušenie konania.

Odvolací súd prejednal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, odvolanie navrhovateľa je potrebné odmietnuť.

Odvolaciemu súdu je z obdobných konaní medzi účastníkmi známe, že po prerušení konania na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7 C/6/2010 prejudiciálne otázky neboli Súdnemu dvoru Európskej únie predložené a z dôvodu podaného odvolania Krajský súd v Prešove uznesením zo dňa 22. 12. 2014 pod sp. zn. 12 Co/127/2013 uznesenie prvostupňového súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Podľa § 218 ods. 1 písm. e/ O.s.p. odvolací súd odmietne odvolanie, ak rozhodnutie napadnuté odvolaním zaniklo inak.

Rozhodnutie môže zaniknúť aj inak, predovšetkým ak stratí účinnosť alebo ak sú účinky jeho výroku obmedzené lehotou ustanovenou priamo vo výroku napadnutého rozhodnutia (typicky napr. pri predbežných opatreniach). V takých prípadoch je odvolanie bezpredmetné a rozhodnutie odvolacieho súdu by bolo iba akademické, bez praktického významu pre pomery účastníkov konania.

Navrhovateľ nemôže mať záujem na prerušení aktuálneho konania do právoplatnosti rozhodnutia o prejudiciálnej otázke, ktoré na označenom Okresnom súde Prešov neprebíha. To isté platí ohľadom prerušenia konania z dôvodu navrhovateľovej ústavnej sťažnosti. Je tak možné konštatovať, že zanikla potreba rozhodnutia o odvolaní proti napadnutému rozhodnutiu, resp. o návrhu navrhovateľa na prerušenie konania vôbec. Prvostupňovému súdu tak nič nebránilo v konaní riadne pokračovať. Odvolací súd preto s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti obe odvolanie navrhovateľa odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. e/ O.s.p.

Napokon napadnutým uznesením zo dňa 23. novembra 2015, č. k. 45C/125/2012-444 súd prvého stupňa uložil navrhovateľovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie vo výške 20,- Eur v lehote 10 dní od doručenia uznesenia. Súdny poplatok vyrubil podľa položky 7a sadzobníka súdnych poplatkov (zák. č. 71/1992 Zb. v znení neskorších predpisov).

Vo včas podanom odvolaní navrhovateľ žiadal napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušiť. Súdu prvého stupňa vyčítal, že v uznesení absentuje jedna z podstatných náležitostí súdneho rozhodnutia, ktorou je odôvodnenie. V ďalšom namietal, že spoplatnenie podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov sa netýka odvolania, ale iba žaloby. Poukázal na skutočnosť, že v prílohe zák. č. 71/1992 Zb. nie je jasne a jednoznačne stanovená poplatková povinnosť za podanie odvolania voči rozhodnutiu súdu o žalobe na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím. Aj s poukazom na nemožnosť použitia analógie legis pri vyrubovaní súdnych poplatkov, poplatková povinnosť, ktorá bola navrhovateľovi uložená napadnutým uznesením, predstavuje zásah do jeho základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a

práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky. Právny názor navrhovateľa pritom korešponduje so závermi Najvyššieho súdu SR vyslovenými v rozsudku zo dňa 29. 03. 2007, sp. zn. 4Cdo/39/2007, z ktorých vyplýva, že za súdne konania, ktoré nie sú uvedené v prílohe zákona č. 71/1992 Zb., sa súdne poplatky nevyberajú; v takomto prípade poplatková povinnosť nevzniká a analogické určenie výšky súdneho poplatku neprichádza do úvahy. Podľa čl. 59 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky dane a poplatky možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, a ak zákon o súdnych poplatkoch ukladá poplatkové povinnosti, musia byť tieto povinnosti stanovené jasne a jednoznačne. Pokiaľ tomu tak nie je, zodpovedá ústavne konformnému výkladu zákona o súdnych poplatkoch záver rešpektujúci zásadu "v pochybnostiach v prospech poplatníka".

Záverom navrhovateľ dodal, že žaloba bola v danej veci podaná na súd pred 30. 09. 2012, a preto v zmysle ust. § 18ca zák. č. 71/1992 Zb. treba na navrhovateľom podané odvolanie aplikovať ustanovenia zákona o súdnych poplatkoch v znení účinnom do 30. 09. 2012, kedy bolo konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom od poplatku vecne oslobodené.

Odvolačný súd viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania vec prejednal podľa § 212 ods. 1, § 214 ods. 2 O.s.p. bez nariadenia pojednávania a po preskúmaní veci dospel k záveru, že ani odvolanie navrhovateľa voči poplatkovej povinnosti za odvolanie proti meritórnemu rozhodnutiu nie je dôvodným.

Podľa § 1 ods. 1 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení účinnom od 01. 01. 2014 do 31. 08. 2014 (ďalej len „zák. č. 71/1992 Zb.“) súdne poplatky sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry (ďalej len „poplatkový úkon“) uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len „sadzobník“), ktorý tvorí prílohu tohto zákona.

Podľa § 2 ods. 4 veta prvá zák. č. 71/1992 Zb. v odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie, pri dovolaní ten, kto podal dovolanie.

Podľa § 5 ods. 1 písm. a) zák. č. 71/1992 Zb. poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ.

Podľa § 6 ods. 2 veta prvá a druhá zák. č. 71/1992 Zb. ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej.

Podľa § 18ca zák. č. 71/1992 Zb. (prechodné ustanovenie k úpravám účinným od 01. októbra 2012) z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012.

Podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom sa platí súdny poplatok vo výške 20 Eur.

Súd prvého stupňa v predmetnej veci správne a v súlade s vyššie citovanými ustanoveniami zákona o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v platnom znení uložil navrhovateľovi poplatkovú povinnosť za odvolanie voči meritórnemu rozhodnutiu vo výške 20 Eur. Nemožno prisvedčiť výkladu navrhovateľa, podľa ktorého spoplatneniu podlieha len podanie žaloby na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z., a ktorý je v príkrom rozpore s citovanými ust. § 2 ods. 4, § 5 ods. 1 písm. a) a § 6 ods. 2 zák. o súdnych poplatkoch. Takýto výklad navrhovateľa vníma odvolací súd ako účelový a protirečiaci sa platnej právnej úprave. Jeho osvojenie si by muselo viesť k absurdnému záveru, že v podstate žiadne odvolacie konanie by nemohlo byť spoplatnené, nakoľko poplatková povinnosť za odvolanie voči žiadnej žalobe v sadzobníku súdnych poplatkov uvedená nie je. Zákonodarca však na túto skutočnosť reagoval v ust. § 6 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch, podľa ktorého sa poplatky podľa rovnakej sadzby vyberajú aj v odvolacom konaní vo veci samej. Napadnutým rozhodnutím súdu prvého stupňa preto nedošlo k svojvoľnému rozširovaniu okruhu úkonov podliehajúcich súdному poplatku a ani

k použitiu neprípustnej analógie legis pri vyrubení súdneho poplatku. V súvislosti s rozsudkom NS SR sp. zn. 4Cdo/39/2007, na ktorý v odvolaní poukazoval navrhovateľ, odvolací súd uvádza, že v predmetnom rozhodnutí Najvyšší súd SR konštatoval, že pokiaľ nie je v sadzobníku stanovená sadzba súdneho poplatku za určitý okruh konania, teda pokiaľ určité konanie nie je ako poplatkový úkon spoplatnené v sadzobníku, v rámci tohto konania nevzniká ani poplatková povinnosť za odvolacie konanie. V danom prípade však v čase podania odvolania, ktorý je rozhodným pre vznik poplatkovej povinnosti podľa § 5 ods. 1 písm. a) zák. o súdnych poplatkoch, bola zákonom stanovená poplatková povinnosť za tento druh konania (do 30. 09. 2012 vecne oslobodeného od súdnych poplatkov), a to položkou 7a Sadzobníka súdnych poplatkov. Na správnosti záveru o vzniku poplatkovej povinnosti v dôsledku navrhovateľom podaného odvolania voči rozhodnutiu vo veci samej nič nemení ani prechodné ust. § 18ca zák. o súdnych poplatkoch, nakoľko odvolanie (poplatkový úkon za odvolacie konanie) bolo navrhovateľom podané dňa 24. 04. 2015, t. j. nejednalo sa ani o úkon, ani o konanie začaté do 30. 09. 2012.

K námietke navrhovateľa, že napadnuté uznesenie neobsahuje riadne odôvodnenie, v dôsledku čoho je nepreskúmateľné, odvolací súd dodáva, že aj keď riadne odôvodnenie uznesenia, rovnako aj rozsudku, je súčasťou základného práva účastníka súdneho konania na súdnu ochranu a s ňou súvisiaceho práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, stručné odôvodnenie rozhodnutia o poplatkovej povinnosti spočívajúce len v uvedení, že ide o súdny poplatok za podané odvolanie s uvedením konkrétnej položky sadzobníka súdnych poplatkov vyhovuje požiadavke dostatočného odôvodnenia rozhodnutia v zmysle ust. § 157 ods. 2 v spojení s § 167 ods. 2 O.s.p. a nenapĺňa intenzitu odňatia možnosti konať pred súdom z dôvodu nedostatočného odôvodnenia napadnutého uznesenia. Treba pritom myslieť na podstatu súdneho rozhodovania, ktorou je poskytovanie materiálnej právnej ochrany dotknutých práv, a nie prepätý formalizmus pri koncipovaní súdneho rozhodnutia. V zmysle uvedeného možno zhrnúť, že pre dostatočné odôvodnenie uznesenia o uložení poplatkovej povinnosti nie je podstatné, či rozhodnutie súdu obsahuje oddelenú časť s výslovným uvedením nadpisu odôvodnenie alebo odôvodnenie bezprostredne nasleduje po výrokovej časti, ale musí byť z neho zrejmé, z akého dôvodu je poplatková povinnosť uložená, v akej výške a podľa ktorej položky Sadzobníka súdnych poplatkov.

S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd potvrdil ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 O.s.p. aj uznesenie, ktorým bola navrhovateľovi uložená poplatková povinnosť za odvolanie voči meritórnemu rozhodnutiu.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p., § 142 ods. 1 v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p., a v odvolacom konaní úspešnému odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko si ju neuplatnil.